

A fordítás Timothy Zahn a Star Wars Insider 138-ban 2012. december 11-én megjelent Heist című novellája alapján készült. A novella a Gazfickók című regény előtt játszódó Winner Lose All című e-book előtt játszódik, valamint kapcsolódik a Gazfickókhoz, de nem tartalmaz spoilereket a regényből, így előtte vagy utána is olvasható.

Fordította: P.A.Video Studio (PAVideoStudio)

<http://www.youtube.com/PAVideoStudio>

2015. március 12.

Lektorálta, javította: owokaleyo1992

Illusztrálta: Brian Rood

(képek a novella végén, forrás: Star Wars Insider 138)

<http://starwarsmedia.hu/>

<http://jedirend.com/>

TIMOTHY ZAHN

LOPÁS

A lopás világának, mint az igyekezet minden más területének, megvoltak a szokásos bölcsesség-gyűjteményei. Ennek a listának a tetejéhez közel volt a figyelmeztetés, hogy a lopást az utasszállító hajó fedélzetén hajtsa végre, amit ostoba dolog volt megcsinálni. Kevés gyanúsítottal, és hogy nincs hova futni, amíg a hajó meg nem érkezik az úrkikötőbe, veszedelmesen nagy volt az esélye, hogy a tolvajt elkapják.

Bink Kitik a karrierje során már sokszor hallotta a hagyományos bölcsességnek ezt a részét. Azonban sosem aggódott annyira az esélyek miatt.

- Ma este ismét meglátogatod? – kérdezte Tavia, Bink testvére.

- Hacsak nem gondolod, hogy ő fog a karjaimba rohanni azokkal a bájos ékszerekkel, ha nem randizom vele – mondta Bink miközben egy utolsó pillantást vetett magára magánlakosztályuk tükrében.

- Azt hiszem, ez úgy valószínűtlen – ismerte el Tavia Bink mögé lépve és megigazítva egy kósza hajfűrtöt.

Bink szeretettel nézte ugyanolyan arcukat megszokott játékát játszva, mint amikor egy idegen próbálja eldönteni, hogy ki kicsoda az egypetéjű ikrek közül. Még az őket megkülönböztető minden rejtett finomság ismeretében is kihívást jelentett számára. A nő legjobb tudomása szerint még soha senki nem jött rá, hogyan csinálja.

A természet szerencsés véletlene folytán még számos alkalommal jól jöhet Bink karrierje során. És holnap is így kellene lennie.

- Tudod, legalább nem kellett ahhoz, hogy bejuss a magánlakosztályába – folytatta Tavia, miközben megrezsent a tükörképe. - Hálás vagyok, hogy legalább a határokat meghúzod.

- Tudom, menyire zavar téged az ilyesmi – csitította Bink. Valójában, jobb körülmények között hajlandó lett volna hagyni, hogy Cristoff a hálósobájába csábítsa. Sokkal könnyebb lett volna betörni a magánlakosztályának titkos páncélszekrényébe, ha már az ajtónak azon az oldalán lett volna.

Viszont amíg Cristoff már többször pályázott arra, hogy meghívassa magát Bink magánlakosztályába, addig sosem ajánlotta fel Binknek, hogy meghívja magához. Még az olyanok is, akik több vagyonnal rendelkeztek, mint amennyit ötletnyi idő alatt el lehetne költeni, bizalmatlanok voltak, hátha kirabolják őket, és Cristoff kétségtelenül nem rendelkezett több hétköznapi élettapasztalattal, mint Bink.

- Jól áll a háló? – kérdezte Tavia miközben befejezte Bink haján a munkát és a kezével kényelmesen odasimította a karcsú ruhát húga szerény hajlatához.

- Nagyszerűen – nyugtatta meg Bink. Tulajdonképpen az érzékelő haló, amit Tavia tervezett, készített, és rejtett a ruha anyagába, egy kicsit érdes volt. Valószínű volt, hogy az este előrehaladásával kellemetlenül melege lesz tőle, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy Bink nyakát, vállát, fejét, és karját nem takarta el a ruha. Viszont a dolog annyira elektronikai csoda volt, hogy Bink nem tudta rávenni magát a szőrszálhasogatásra. – Kívánj szerencsét! – tette hozzá, amint elindult a magánlakosztály ajtaja felé.

Hallotta, ahogy mögötte Tavia sóhajt.

Bink mindennél jobban tudta, hogy testvére egy csendes, békés, *normális* életre vágyik. Majd egyszer, ígerte magának Bink. Majd egyszer, ha megütik a főnyereményt. Addig az élet a túlélésről és a mindennapi betevő megszerzéséből fog állni.

Egy kis szerencsével Cristoff hamarosan hozzásegíti őket ehhez a főnyereményhez.

***

Cristoff egyike volt azon férfiaknak, akikből áradt a gálánsság, a vonzerő és a rámenősség körültekintéssel elkészített keveréke. Bink ezt megtanulta és őt is biztonságos távolból tanulmányozta, mielőtt végül közeledni próbált három nappal korábban. Ez egy olyan lenyűgöző kombináció volt, hogy valószínűleg a legtöbb nőre ez hatott.

De Bink nem tartozott ezen legtöbb nő közé. Tinédzserkora óta éppen elég ilyen férfival volt dolga, és pontosan tudta, mi az, amit akarnak, és hogyan szeretnék megkapni azt. Azonban tudta, hogy a becserkészés a férfiak számára sokkal fontosabb, mint a valódi hódítás, és tudta, hogy egy elérhetetlen zsákmány a biztosíték a magasabb szintű hajsza és érdeklődés felkeltésére.

Mindközül a legfontosabb tény azonban az volt, hogy Bink tudta, mit tervez a férfi, miközben annak az ő tervéről sejtése sem volt.

Most megint ott ült mellette a vacsoránál, ezúttal a legelőkelőbbek között a Captain's Table-ben, olyan ügyesen játszva a zsákmány szerepét, mint ahogy a férfi játszotta a vadászt. Nevetett a viccein, időnként elérte, hogy megérintse a karját, vagy ő érintse meg az övét, néha finoman visszahúzta. A vacsora után megittak néhány italt, aztán az utasszállító bemondójának meglepően szórakoztató skee-ritmusára táncoltak, majd megint ittak. Végül a fáradtságtól esedezve és a hajóút utolsó napjának eljövételére jellemző zsúfoltság közeledtével megengedte a férfinak, hogy a magánlakosztályának ajtajához kísérije. Finomkodva újból megpróbált bejutni, a lány pedig újból azon az alapon keresett kifogást, hogy a falpas szósz miatt, amit előételként rendelt, émelyeg a gyomra. Ezzel azt sugallva, hogy a holnapi utolsó estén fogja kárpótolni, majd előlegként hosszan és szorosán megölelte, és még hosszabban és epekedve megcsókolta.

Tavia, mint mindig, most is izgatottan várta, hogy visszatérjen.

- Hogy ment? – kérdezte miközben Binket a kanapéhoz vezette és lesegítette testvéréről a testre simuló ruhát.

- A várakozásoknak megfelelően – mondta Bink ellenállva a kísértésnek, hogy az így frissen felszabadult bőrét megvakarja. Miközben a félénk csábító nő szerepét játszotta, figyelmen kívül tudta hagyni a hálót, de most, hogy visszatért a magánlakosztályuk biztonságába és magányába, a viszketés nagy erővel tért vissza. – Eltartott egy néhány szökellő táncig rávenni falpas szósz rendelésére, de biztos vagyok benne, hogy úgy emlékszik erre, mintha az ő ötlete lett volna. – Felvette a puha és kellemes érzést keltő köntöst, amit Tavia rakott ki neki és bólintott a ruha felé, ami most már testvére térdén volt átvetve. – A nagy kérdés az, vajon megérte-e?

- Egy perc és megtudjuk – mondta Tavia, egy kicsi érzékelőt lassan és módszeresen mozgatva a háló fölött. – Valószínűleg attól függ, hogy úgy ölelted-e meg, ahogy tervezted – tette hozzá egy csipetnyi rosszallással a hangjában.

- *Valakinek* meg kell csinálnia – mormolta Bink, és elfojtott egy mosolyt.

- Itt is van – mondta Tavia az érzékelőt közelebb téve a ruhához. – A jobb oldali farzsebben. - Szigorú pillantást vetett Binkre. - Nem fogom megkérdezni, miként került sor *arra* a testrészére.

Bink vállat vont.

- Hé, ha valódi úriember lenne, és mindig ugyanott tartaná a kulcskártyát, nekem sem kellett volna ilyen alattomos trükkökhöz folyamodnom.

- Alattomos – ismételte grimaszolva Tavia. – Aranyos.

- Kösz – mondta szerényen Bink. – A lényeg, hogy megvan. Ami azt jelenti...

- Fogd csak – szakította félbe Tavia az érzékelő kijelzőjét bámulva. – Mi a ... ? Ó, ó, nagyon ügyes.

- Mi az? – kérdezte Bink mellé ülve. Az adatáramlás az érzékelő kijelzőjén túl gyors volt, hogy elolvassa. – Mi ügyes?

- A barátod nem olyan buta, mint amilyennek kinéz – mondta Tavia. – Valójában *számított* rá, hogy kizsebelik. Hogy lenyúlják a kulcskártyáját.

- Gondoltam, hogy ezért tette egyik zsebéből a másikba – mondta homlokráncolva Bink.

- Nem, az azért van, mert nem akarja, hogy nyilvánvalóvá váljon – helyesbített Tavia. – Nézd, ez a kulcskártya simán nyitni fogja a magánlakosztályának ajtaját. Viszont egyidejűleg riasztást is küld a hajó biztonsági szolgálatának.

- Hacsak nem üt be egy kódot valahol? – kérdezte Bink reménykedve.
- Nincs semmilyen kód – mondta Tavia. Újraindítva a szenzort, elkezdte lefelé húzni újból a ruhát. – Nem, ez száz százalékosan együgyű csapda. *Azonban...*

Elhallgatott.

- Azonban? – kérdezte Bink.

- Várj – mondta Tavia és az érzékelőt a ruha alsó szegélyéhez nyomta. –Azonban... á. A másik kulcskártya – a valódi – itt van lent, a zokni pisztolytáskában van. Kizárt dolog, hogy bárki megszerezze anélkül, hogy észrevenné.

Bink mosolygott.

- Még jó, hogy magára a kártyára nincs szükségünk.

- Bizony, hogy jó – értett egyet Tavia a kijelzőt tanulmányozva. – Örülök, hogy ragaszkodtam a ruha előírás szerinti hosszúságához.

- Én is – mondta Bink. A kulcskártyákat leárnyékolják érzékelők ellen pontosan néhány milliméter felett, hogy megakadályozzák az efféle burkolt "beolvas és másol" technikával történő lopást, azért kellett olyan közel bújni hozzá. – De mégis, ez a Captain's Table volt. Egyébként is elvárnak egy bizonyos eleganciát.

- Elhiszem neked – szemlélte testvérét Tavia. – Ez minden?

Bink bólintott.

- Ez.

***

A hajóút utolsó estéje volt, az utolsó néhány óra előtt a hajó dokkolt a Kailor V állomásán a hajnali órákban és az utasok felkészültek a tömeges reggeli indulásra. Mindenki a legszebb ruháját vette fel, melynek célja a tekintetek vonzása, és esetleg, hogy véglegesítse a kimondatlan reményeket és ígéreteket, melyek az út korábbi szakaszában születtek.

És most az egyszer nem Bink, hanem Tavia volt, akinek öltözködését elegancia és stílus jellemezte.

Azonban ma este Tavia nem igazán volt önmaga. Tavia sokkal inkább Bink volt.

- Szóval, emlékszel a szóhasználatomra? - kérdezte Bink amint testvére nézett. Tavia szép nő volt, Bink mindig úgy gondolta, sokkal szebb, mint Bink, annak ellenére, hogy ugyanazon az arcon osztoztak. Binkkel ellentétben Taviának volt belső egyensúlya és őszinte, egyszerű szerethetősége, nem úgy, mint Binknek, akinek mindig keményen kellett dolgoznia, hogy utánozni tudja őt.

- Minden veled és veled kapcsolatosra – mondta Tavia, mosolya csak leheletnyire mutatta az általa érzett feszültséget. – Emlékszem a zenei ízlésére, hogy mit szeret enni és inni, és minden élettörténetre, amit mondott neked. Ne aggódj, tudom kezelni!

- Tudom – biztosította Bink, és megpróbálta félretenni a saját feszültségét. Tavia már régebben belenyugodott az ilyen szerepek alkalmankénti eljátszásába, és morális meggyőződése ellenére tényleg jó volt benne. Viszont ez nem azt jelenti, hogy Bink valaha is jól érezte magát, amikor így a farkasok elé vetette. – Jelzek, amint visszajöttem.

- Ne spórolj a jelentéssel – mondta Tavia. – Rendben leszek.

- Tudom – mondta Bink újra.

Cristoff tíz perc múlva megérkezett, hogy elkezdje az esti randit. Fülét az ajtóra tapasztva Bink hallotta, hogy Tavia magához veszi a pénztárcáját és felöltőjét, majd mindketten elhagyják a magánlakosztályt. Úgy hangzott minden rendben van, de Bink tudta, hogy minden egy pillanat alatt megváltozhat.

Nem szeretné a legkönnyebb módon csinálni, mert így felsülhetett. De minden bizonnyal azt sem szeretné, ha sokáig tartana neki a dolog.

Még tíz percet várt mire elhagyta a magánlakosztályt, szerényebben öltözve, mint a legtöbb utas, aki kicsípte magát, és csak annyi sminket rakott az arcára, hogy már nem úgy nézett ki, mint a nő, aki jelenleg Cristoff-fal volt. Cristoff lakosztálya a hajó magas rangúak számára fenntartott felső fedélzetén volt egy lezárt ajtajú folyosó mögött, melyhez az elitek kulcskártyáihoz hasonlóak egyike szükségeltetett. A Tavia által a szenzor hálóval készített másolat első próbálkozásra kinyitotta az ajtót zaj nélkül és hagyva, hogy Bink bemehessen.

A folyosó kihalt volt, ahogy várta, az összes utas lent volt a nyilvános helyiségekben. Bink keresztülsétált a csenden, figyelve és hallgatva, bármilyen jelre, hogy az engedély nélküli behatolására fényderült. Viszont egyetlen biztonsági őr vagy kíváncsi droid sem bukkant fel mire elért Cristoff ajtajáig.

A kulcskártya ismét tette a dolgát. Bink bement, röviden megcsodálta, hogy mi van, ha Cristoff valamilyen kétszeres módosítót használt, és egy olyan funkcióval látta el ezt a kulcskártyát, hogy beindítja a riasztót. Azonban Tavia nem látott semmilyen rejtett kódolást, és Bink saját meggyőződése szerint Cristoff nem volt ennyire kifinomult. Akármilyen kreativitással is bírt a férfi, sokkal inkább abban a kombinációban nyilvánult meg, amivel a magánlakosztály biztonságos páncélszekrényét ellátta.

Szerencsére a kreativitás egyike volt Bink különlegességeinek.

A széf pontosan olyan volt, mint amilyen a magánlakosztály alaprajzain: a számítógép asztal jobb oldalába építve, molekulárisan a hajófedélzethez kötve, és elég vastag acélvázak lemezekből készült ahhoz, hogy egy plazmaégőre, egy pár üzemanyagtartályra és néhány tökéletesen megfelelő órára legyen szüksége egy tolvaj életéből. Az elektronikus billentyűzetet az ajtóba építették és körberakták annyi érzékelő-gátlóval és zavaróval, hogy bárkit elrettentsen a kombináció erőszakkal történő megfejtésétől. Amint a rendszert élesítették, kizárólag a magánlakosztály jelenlegi birtokosa nyithatta ki.

És Cristoff ezt nemrég megtette, Bink látta, amint Tavia érzékelőjét a billentyűzet fölé helyezte. Korábban az este folyamán, valószínűleg amikor elővette a gyűrűt és azt a nevetségesen drága karkötőt, amit meg akart mutatni.

Amikor megpillantotta az érzékelő kijelzőjét, mosolygott. Az egyik legjobb dolog a falpas szószban, a remek íze mellett a meleg, szűrő parázslás volt, ami végighaladt a véráramon néhány óra elteltével, változást előidézve a verejték összetételében. A tegnapi esti vacsora megkülönböztethető kémiai anyagokat hagyott a Cristoff által megérintett billentyűkön, amelyeket le lehetett tapogatni.

Természetesen ez csak a küzdelem fele volt. Senki sem használt olyan kódot, melyben egy gombot csak egyszer használt, és bármije is volt, vagy nem volt, Cristoffnak volt esze.

Azonban Bink eszes volt és szakértő szemmel rendelkezett. A falpas szósz miatti verejték nyomot hagyott, ami eléggé elkülönült ahhoz, hogy lássa a halvány körvonalakat ott, ahol kétszer, vagy háromszor nyomta meg a billentyűt.

Sajnos sehogy sem tudta kideríteni, milyen sorrendben nyomta meg a billentyűket. Így Cristoff történetében, jelenlegi életében, a három hosszú nap alatt együtt töltött idő alatt mondott szavaiban kellene bíznia és abban a széleskörű személyleírásban, amit Tavia alakított ki, miközben Bink élvezte a hajó felső részének kényelmét.

Beütve a billentyűsört a kézi számítógépébe, végighaladt az összes lehetséges kombináción. Nem meglepő módon sok volt belőlük. Cristoff életének Tavia listáján levő fontosabb időpontjait, dátumait és eseményeit előhívva a tekintetét végigfuttatta a párhuzamos oszlopokon, egyezést keresve.

És akkor megvolt: az első sikeres vállalati átvételének dátuma és a CTE piaci száma, a diadal, mely elindította őt a gazdagsághoz és hatalomhoz vezető jelenlegi úton. Diadalmasan mosolygott és beütötte a kombinációt.

A széf finom, halk kattanással nyílt ki.

Tudta, hogy az ékszertartóknak beépített nyomkövetővel kellene rendelkezniük. Ahogy a nagyobb drágaköveknek is. Bink azonban nem tervezett túlságosan mohó lenni. A fiókokat kirakta a páncélszekrényen kívülre, a tartalmát szétterítette, hogy egy kicsit összekeverje, aztán kiválasztott egy fél tucat kisebb méretű követ. Csupán a biztonság kedvéért egy anti-érzékelővel felszerelt zacskóba tette őket, amit az öve alá csúsztatott.

És már majdnem befejezte. Majdnem. Mivel abban a percben, mikor Cristoff kinyitja a széfet és meglátja a felfordulást, amit Bink hagyott, a hajó végétől az elejéig nagy cirkusz tombolna.

Ami egyszerűen azt jelentette, meg kellett bizonyosodnia arról, hogy a férfi többé nem nyitja ki a széfet.

Egy kifogyott energiacellával tipikusan elő lehetett idézni az ilyen jellegű nyilvánosan egymáshoz kapcsolt széfek két alapbeállítása közül az egyiket. Az első az ajtó egyszerű kinyitása volt, amely lehetővé tette a jelenlegi tulajdonosnak, hogy visszaszerezze értéktárgyait. Itt a buktató az volt, hogy ennyi erővel bárki más megtehetette volna ezt, aki először odatalál. A második, általánosabb szemlélet szerint a széf teljesen lezáródott, szükségessé téve a hajó pénztárosának felkeresését és egy különleges energia/kód impulzust, hogy újra ki lehessen nyitni.

Első lépésben meg kellett győződni arról, hogy a széf teljes lezárása alapbeállításként szerepel. Második lépésben le kellett méríteni az energiacellát. Harmadjára a pénztáros felülíró kódját kellett átírni.

Csupán szórakozásból, Bink Cristoff *második* sikeres vállalati átvételének dátumát és a CTE piaci számát állította be.

***

Jelzett Taviának, hogy minden rendben és közel egy órát várt aggodalmasan a magánlakosztályukban, amikor testvére végre visszatért.

- Jól vagy? – kérdezte aggódva Bink mihelyt meggyőződött arról, hogy Tavia egyedül van.
– Már kezdtem aggódni.

- Jól vagyok – mondta Tavia lerúgva a cipőjét és elterülve a kanapén. – A te Cristoffod nagyszerű állóképességgel bír.

Bink érezte, hogy szemei tágra nyílnak.

- *Állóképességgel?*

- A táncparketten – nyugtatta meg sietve Tavia. – Sokkal többet iszik, mint kellene.

- És téged próbált rávenni, hogy ha ő iszik, igyál te is, semmi kétség – mondta fanyarul Bink.

- Megpróbálta – kapta fel a fejét Tavia. – Veled mi a helyzet?

- Gond egy szál se – mondta Bink. – Mindenki azt fogja hinni, hogy a széf meghibásodott, és órákba telik, mire kinyitják. Mire rájönnek, hogy valójában mi történt, mi már messze járunk.

- Nagyon remélem. Mennyit kaszáltunk?

Bink vállat vont.

- A jövő hónapra jók vagyunk. Attól tartok, ennyi és nem több.

- Egy hónappal menni fog – mondta bólogatva Tavia. – A Kailor V-ön van néhány jókora elektronikai cég. Talán végre kaphatok egy munkát, ami elnyeri a tetszésed.

- Talán – mondta Bink diplomatikusan. – Biztos vagyok, hogy valahol odakint vannak olyan munkák.

Csak hogy nem voltak, ő tudta ezt. Nem olyan munka, mint amelyet Tavia keresett.

Viszont volt egy hónapjuk fellelegezni. Akkorára Binkre valami más várna. Valószínűleg valami apró, de lehet, hogy valami nagy.

Talán az a főnyeremény, mellyel egész életükre szabadok lennének.

Mindig reménykedhetett.

